

LRDIS

Richard Osman

We know
books

Ultimul diavol care trebuie să moară

Titlul original: *The Last Devil To Die*

Copyright © Richard Osman, 2023

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSMAN, RICHARD

Ultimul diavol care trebuie să moară / Richard Osman ; trad. din lb. engleză de George Arion Jr. - București : Crime Scene Press, 2023

ISBN 978-630-6542-31-4

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.111

Coperta a fost creată de Richard Bravery - Penguin Random House UK.

Vulpea este de la Shutterstock.

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Richard Osman

Ultimul diavol care trebuie să moară

traducere din limba engleză
de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2023

Sâmbătă, 27 decembrie, ora unsprezece seara

Kuldesh Sharma speră că a ajuns unde trebuie. Parchează la capătul potecii, înconjurat din toate părțile de copaci care arată înspăimântător în întuneric.

În după-amiaza aceea la ora patru, în timp ce stătea în camera din spate a magazinului său, se hotărâse în sfârșit. Cutia se afla pe masa din fața lui, iar la radio se auzea „Mistletoe and Wine”.

Dăduse două telefoane, iar acum iată-l aici.

Stinge farurile și rămâne în întuneric deplin.

E un risc al naibii de mare, asta-i clar. Însă are aproape optzeci de ani, deci ce moment mai prielnic să și-l asume? Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Să-l găsească și să-l omoare?

Cu siguranță le-ar face pe amândouă, însă oare ar fi chiar așa de rău?

Kuldesh se gândește la prietenului lui, Stephen. La înfățișarea lui de acum. La cât de pierdut, tăcut, împruținat arată. Să fie așa viitorul și pentru el? Ce se mai distraseră împreună cu toții! Câtă gălăgie făcuseră!

Pentru Kuldesh, lumea devine o șoaptă. Soția s-a stins, prietenii au început să cadă. Îi e dor de clocotul vieții.

Apoi, în magazin a intrat bărbatul care ducea cutia.

Undeva în depărtare, printre copaci, se joacă o lumină difuză. În liniștea rece se aude zgomot de motor. Începe să ningă, iar Kuldesh speră că drumul înapoi la Brighton n-o să fie prea dificil.

O lumină îi traversează parbrizul când o altă mașină se apropie.

Bum, bum, bum face bătrâna lui inimă. Aproape că uitase că mai era și ea acolo.

Kuldesh nu are cutia la el acum. Dar obiectul este în siguranță, lucru care îl va ține și pe el în siguranță, deocamdată. Reprezintă polița lui de asigurare. Tot mai trebuie să tragă puțin de timp. Iar dacă reușește – ei bine, atunci...

Farurile mașinii care se apropie îi orbesc oglinzile, apoi se sting. Roțile se opresc cu un crâncănit, motorul se oprește și pretutindeni se aștern din nou întunericul și liniștea.

Să începem, așadar. Oare să se dea jos? Aude o portieră cum se închide, apoi pași care încep să se apropie.

Ninsoarea s-a întesit. Oare cât va dura întâlnirea? Va trebui să le dea explicații despre cutie, bineînțeles, să-i liniștească puțin, dar apoi speră că va pleca la drum înainte ca zăpada să se transforme în gheață. Străzile ar deveni mortale. Se întreabă dacă...

Kuldesh Sharma vede străfulgerarea împușcăturii, dar e mort înainte să-i audă zgomotul.

PARTEA ÎNTÂI

*Și atunci
ce mai aștepti?*

1

Miercuri, 26 decembrie, pe la prânz

– M-am căsătorit o dată cu o femeie din Swansea, spune Mervyn Collins. Păr roșcat, toate cele.

– Am înțeles, replică Elizabeth. Pare începutul unei povești pe cinste.

– Poveste?

Mervyn clatină din cap.

– Nu, ne-am despărțit. Știți cum sunt femeile...

– Chiar știm, Mervyn, îl liniștește Joyce în timp ce feliază o budincă Yorkshire¹. Chiar știm.

Tăcere. Elizabeth observă că nu e prima oară la acest prânz când se tace.

E a doua zi de Crăciun, iar gașca – plus Mervyn – se află la restaurantul din Coopers Chase. Cu toții au pe cap coroane colorate de hârtie, din cadourile pe care le-a adus Joyce. Coroana lui Joyce e prea mare și amenință ca, din clipă în clipă, să-i cadă peste ochi. A lui Ron e prea mică, iar hârtia creponată, roz, îl supără la tâmpie.

– Ești sigur că nu te pot ispiti cu o picătură de vin, Mervyn? întrebă Elizabeth.

– Alcool la prânz? Nu, răspunde Mervyn.

1 – Preparat tipic englezesc, un fel de gogoasă dintr-un aluat asemănător celui de clătite, gătită la cuptor. (*n. trad.*)

Cei din gașcă petrecuseră Crăciunul separat. Fusese dificil pentru Elizabeth, trebuia să recunoască asta. Sperase ca sărbătoarea să aprindă o scânteie, să-i dea soțului ei Stephen un zvâc de vitalitate, limpezime, amintiri din Crăciunurile trecute care să-l anime. Dar nu. Acum, pentru Stephen Crăciunul era la fel ca oricare altă zi. O pagină albă la sfârșitul unei cărți vechi. Elizabeth nici nu vrea să se gândească la anul care vine.

Stabiliseră să se întâlnească la prânz la restaurant. În ultima clipă, Joyce întrebuse dacă ar fi politicos să-l invite și pe Mervyn să ia masa cu ei. Acesta venise la Coopers Chase doar de câteva luni și, până acum, nu reușise să-și facă prieteni.

– E singur-singurel de Crăciun, spuse Joyce, iar ceilalți fuseră de acord că ar fi frumos să-l invite.

– Mișto idee, spuse Ron.

Ibrahim adăugase că, dacă la Coopers Chase exista vreun principiu, atunci acela era că nimeni nu ar trebui să se simtă singur de Crăciun.

Cât despre Elizabeth, aceasta lăudase generozitatea lui Joyce, observând în același timp că, într-o anumită lumină, Mervyn avea genul de frumusețe care o dezarma mereu pe Joyce. Accentul galez aspru, sprâncenele negre, mustața și părul argintiu... Elizabeth începea tot mai mult să se prindă care era genul lui Joyce. „Orice bărbat cu o frumusețe plauzibilă” părea să fie o definiție acoperitoare.

– Zici că-i tipu' cel rău dintr-o telenovelă, fusese opinia lui Ron, iar Elizabeth îl crezuse pe cuvânt în această privință.

Până acum au încercat să stea de vorbă cu Mervyn despre politică („nu mă pricep”), televiziune („nu-i văd rostul”) și căsnicie („M-am căsătorit o dată cu o femeie din Swansea” etc.).

Sosește ceea ce comandase Mervyn. Se opusese curcanului, așa că în loc de asta bucătarul fusese de acord să-i prepare creveți scampi și cartofi fierți.

– Ești fan al creveților, pasă-mi-te, zice Ron arătând spre furia lui Mervyn.

Elizabeth e nevoită să-i recunoască meritele, Ron chiar se străduiește să impulsioneze lucrurile.

– Miercurea mănânc creveți scampi, încuviințează Mervyn.

– E miercuri? întrebă Joyce. În preajma Crăciunului pierd mereu șirul. Nu știu niciodată ce zi e.

– E miercuri, confirmă Mervyn. Miercuri, 26 decembrie.

– Știi că „scampi” e forma de plural? intervine Ibrahim, care poartă coroana de hârtie într-un mod șic, pe-o parte. Fiecare crevete luat în parte se numește „scampo”.

– Știam asta, da, răspunde Mervyn.

De-a lungul timpului, Elizabeth a spart și nuci mai tari decât Mervyn. La un moment dat, a trebuit să interogheze un general sovietic care nu rostise niciun cuvânt în trei luni de captivitate, dar după numai o oră începuse să fredoneze cu ea cântece de Noél Coward. Joyce lucrează la Mervyn de câteva săptămâni, de la sfârșitul cazului Bethany Waites. Până acum a reușit să afle că acesta a fost director de școală, a fost căsătorit, e la al treilea câine și îi place Elton John. Dar nimic din toate astea nu înseamnă mare lucru.

Elizabeth hotărăște să apuce frâiele conversației. Uneori, pacientul trebuie readus la viață prin șocuri.

– Așadar, Mervyn, pe lângă misterioasa prietenă din Swansea, cum stai cu viața amoroasă?

– Am o iubită, spune Mervyn.

Elizabeth observă că Joyce ridică extrem de subtil dintr-o sprânceană.

– Bravo ție, zice Ron. Cum o cheamă?

– Tatiana, răspunde Mervyn.

– Foarte frumos nume, remarcă Joyce. Dar e prima oară când aud de ea.

- Ea unde face Crăciunu? întrebă Ron.
- Lituania, răspunde Mervyn.
- Bijuteria Mării Baltice, spune Ibrahim.
- Nu cred că am văzut-o vreodată la Coopers Chase de când te-ai mutat aici, nu-i așa? întrebă Elizabeth.
- I-au luat pașaportul, spune Mervyn.
- Dumnezeu! exclamă Elizabeth. Ce ghinion. Cine anume?
- Autoritățile, răspunde Mervyn.
- Nu mă mir, zice Ron, clătînând din cap. Autoritățile lu' pește...
- Cred că îți e tare dor de ea, spune Ibrahim. Când v-ați văzut ultima oară?
- Deocamdată nu ne-am întâlnit, zice Mervyn curățând sosul tartar de pe un crevet scampo.
- Nu v-ați întâlnit? intervine Joyce. Cam neobișnuit.
- Am avut doar ghinioane, explică Mervyn. Mai întâi i s-a anulat un zbor, apoi i s-au furat niște bani, iar acum e povestea cu pașaportul. Drumul iubirii adevărate nu a fost niciodată lin.
- Într-adevăr, îi dă dreptate Elizabeth. Niciodată.
- Da' după ce-și primește pașaportu' înapoi vine-ncoace? întrebă Ron.
- Åsta-i planul, confirmă Mervyn. Totul e sub control. I-am trimis fratelui ei niște bani.
- Cei din gașcă dau aprobator din cap și se uită unii la alții, în timp ce Mervyn mănâncă din creveții scampi.
- Mervyn, fără vreo legătură, începe Elizabeth potrivindu-și o idee mai bine coroana, câți bani i-ai trimis fratelui?
- Cinci mii, răspunde Mervyn. Cu totul. În Lituania e o corupție teribilă. Toată lumea mituiește pe toată lumea.
- Nu știam asta, spune Elizabeth. Am avut numai călătorii plăcute în Lituania. Biata Tatiana! Dar banii care i-au fost furați tot de la tine erau?

- Mervyn încuviințează din cap.
- I-am trimis, iar cei de la vamă i-au șterpelit. Elizabeth umple paharele prietenilor ei.
- Ei bine, de-abia așteptăm să o cunoaștem.
- Suntem nerăbdători, confirmă Ibrahim.
- Mă întrebam ceva, Mervyn, spune Elizabeth. Data viitoare când te contactează și-ți cere bani, ai putea să-mi dai de veste? Am niște contacte care ar putea să te ajute.
- Serios? întrebă Mervyn.
- Absolut, îl liniștește Elizabeth. Anunță-mă, ca să nu mai ai vreun ghinion.
- Mulțumesc, spune Mervyn. Femeia asta înseamnă mult pentru mine. A trecut multă vreme de când nu mi-a mai dat cineva atenție.
- Deși eu ți-am făcut multe prăjituri în ultimele săptămâni, intervine Joyce.
- Știu, știu, zice Mervyn. Dar eu mă refeream la atenție romantică.
- Greșeala mea, se scuză Joyce, iar Ron ia o înghițitură de vin ca să-și înăbușe râsul.
- Mervyn este un oaspete neconvențional, dar de o bucată de vreme Elizabeth învață să se lase purtată de curenții vieții.
- Curcan umplut, baloane și ghirlande, cadouri și pălării. O sticlă de vin roșu bun și, în fundal, ceea ce Elizabeth bănuiește că sunt cântece pop de Crăciun. Prietenie. Joyce flirtând fără succes cu un galez care pare să fie obiectul unei fraude internaționale destul de grave. Elizabeth se poate gândi la câteva moduri mai neplăcute de a petrece Sărbătorile.
- Ei bine, Crăciun fericit tuturor, spune Ron și ridică paharul. Se alătură cu toții toastului.
- Iar tu, Mervyn, să ai o zi de miercuri, 26 decembrie, cât mai fericită! adaugă Ibrahim.

2

În mod normal, Mitch Maxwell ar fi la milioane de kilometri depărtare atunci când se descarcă un transport. De ce să riște să se afle în depozit odată cu drogurile? Însă, din motive evidente, acesta nu e un transport obișnuit. Cu cât sunt implicați mai puțini oameni, cu atât e mai bine, dată fiind situația lui actuală. Singurul motiv pentru care s-a oprit din a bate darabana cu degetele a fost ca să-și roadă unghiile. Nu e obișnuit să fie neliniștit.

În plus, e a doua zi de Crăciun, iar Mitch voia să iasă din casă. De fapt, *avea nevoie* să iasă din casă. Copiii se jucau, iar el și socrul lui se încăieraseră de la o dispută despre unde îl mai văzuseră pe unul dintre actorii din episodul special de Crăciun din *Call the Midwife*. Socrul lui e în clipa de față la Spitalul Hemel Hempstead, cu mandibula fracturată. Soția lui și soacra dau amândouă vina pe Mitch, din motive pe care nu le poate concepe, așa că el s-a gândit că fuga e rușinoasă, dar sănătoasă. În plus, drumul de o sută șazeci de kilometri până în East Sussex, ca să supravegheze personal desfășurarea lucrurilor, s-a dovedit a fi foarte convenabil.

Mitch se află aici ca să se asigure că o cutie simplă, conținând heroină în valoare de o sută de mii de lire, e descărcată dintr-un camion care tocmai a coborât de pe feribot. Nu-s mulți bani la mijloc, dar nu asta e ideea.

Transportul a trecut de vamă. *Asta e ideea.*

Depozitul se află într-o zonă industrială, construit la întâmplare pe un vechi teren agricol aflat la opt kilometri de coasta de sud. Cu sute de ani în urmă, probabil, aici erau hambare și grajduri, grâu, orz și lucernă, tropot de cai. Acum, pe aceeași suprafață utilă sunt depozite din tablă ondulată, mașini Volvo vechi și geamuri sparte. Oasele bătrâne și scârțâitoare ale Angliei.

Un gard înalt, de metal, înconjoară terenul pentru a-i ține afară pe hoții mărunți, în vreme ce înăuntrul perimetrului adevărații răufăcători își văd de treabă. Depozitul lui Mitch afișează o firmă de aluminiu: SUSSEX LOGISTICS. Alături, într-un alt hangar în care vocile sună cu ecou, ființează FUTURE TRANSPORT SOLUTIONS LTD, o firmă-paravan pentru mașini ultraperformante furate. În stânga se află un container fără însemne, sediu al unei afaceri conduse de o femeie pe care Mitch încă nu a întâlnit-o, dar care se pare că scoate MDMA și pașapoarte pe bandă rulantă. În colțul îndepărtat al terenului se află crama și depozitul BRAMBER: CEL MAI BUN VIN SPUMANT DIN ANGLIA, despre care Mitch a aflat de curând că e o firmă legitimă. Fratele și sora care o conduc nici c-ar putea fi mai fermecători și le-au dăruit tuturor de Crăciun câte un bax de vin. Era mai bun decât șampania și a avut un aport deloc neglijabil la încăierarea dintre Mitch și socrul lui.

Dacă fratele și sora de la Bramber Vin Spumant bănuiesc sau nu că sunt singura companie legală din tot complexul, Mitch nu are de unde să știe, dar cu siguranță l-au văzut o dată cumpărând o arbaletă de la Future Transport Solutions Ltd și nici n-au clipit, prin urmare sunt de gașcă. Mitch bănuia că se fac bani frumoși din vinul spumant englezesc și s-a gândit la un moment dat să investească în firma lor. Până la urmă însă n-a mai riscat, pentru că bani frumoși se pot face și din heroină, iar câteodată e mai bine să te limitezi la ceea ce știi. Acum începe să-și revizuiască opinia, pentru că necazurile i se tot adună.